

COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ PRIVIND TRAFICUL DE PERSOANE

Ionița COCHINȚU*
Laura TUTUNARU*
Narcisa Mihaela STOICU*
Daniela Cristina VALEA*

ABSTRACT: *Trafficking in human beings, a phenomenon with global dimensions constitutes a serious violation of human rights, dignity and freedom, a social phenomenon with negative consequences for the entire society.*

Countries have been concerned over the time to find the most effective policy measures to combat and prevent human trafficking, and in this regard the United Nations, the European Union and the Council of Europe have developed a series of international documents which established an international legal framework for the criminalization of trafficking in human beings.

In Romania, Law no. 300/2006 for the ratification of the Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings, signed by Romania in Warsaw on May 16, 2005, and Law no. 678/2001 are the main instruments for preventing and combating trafficking in human beings. Thus, these instruments establish the measures that regulate the activity of prevention, criminalization of trafficking in human beings and trafficking related offences, seizure, non-punishment provisions and judicial procedures, the protection and reintegration of trafficking victims, as well as international judicial cooperation. Likewise, therein are provided a number of authorities and public institutions, NGOs and other civil society representatives that shall co-operate in order to pursue a sustained activity of prevention of trafficking in human beings, especially in women and children.

Protection of human rights and fundamental freedoms is a constant concern of all systems of law. Preventing and combating the phenomena of trafficking in human beings is all the more important as trafficking is a threat to constitutional order and the legal framework establishes a series of social protection measures that are meant to prevent serious violation of human rights which may occur as a result of trafficking crimes.

---

* Assistant magistrate, Constitutional Court of ROMANIA.

* Assistant magistrate, Constitutional Court of ROMANIA.

* Assistant professor, "Vasile Goldis" The West University of Arad, ROMANIA.

* Assistant professor, PhD., "Petru Maior" University of Tîrgu-Mureș, ROMANIA

KEYWORDS: *human trafficking, trafficking related offences, international instruments for preventing and combating human trafficking, Romanian legislation regarding human trafficking crimes*

JEL CLASIFICATION: *K 14*

Traficul de persoane constituie un fenomen subteran cu dimensiuni globale, o încălcare gravă a drepturilor omului, a demnității și a libertății acestuia, un fenomen social cu consecințe negative pentru întreaga societate, existent în aproape toate statele lumii, indiferent de gradul lor de dezvoltare.

Statele lumii au fost preocupate de-a lungul timpului să găsească cele mai eficiente măsuri de politică penală pentru combaterea și prevenirea traficului de persoane, fiind elaborate, în acest sens, o serie de documente cu caracter internațional, de către Organizația Națiunilor Unite, Uniunea Europeană și Consiliul Europei, prin care s-a instituit un cadru juridic internațional de incriminare a infracțiunii de trafic de persoane.

Primele documente cu caracter internațional ce au fost adoptate în materia traficului de persoane prin care s-au implementat măsuri de politică penală și de prevenție, ce au fost regăsite ulterior în legislațiile naționale ale statelor ce le-au ratificat, au fost Acordul internațional pentru suprimarea traficului de femei și copii¹, Convenția, pentru suprimarea traficului de femei și copii², Convenția internațională pentru suprimarea traficului de femei care au atins vârsta majoratului³ și Convenția privind suprimarea traficului de persoane și exploatarea prin prostituție⁴.

Principalul instrument internațional de luptă împotriva traficului de persoane, care consideră traficul de persoane drept o infracțiune de criminalitate organizată prin care se încalcă în mod grav drepturile omului, îl constituie Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate⁵ și Protocolul adițional privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special a femeilor și copiilor, precum și Protocolul internațional împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare. De altfel, în însăși preambulul protocolului se precizează că asocierea Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate cu un instrument internațional care urmărește prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și a copiilor, va ajuta la prevenirea și combaterea acestui tip de criminalitate.

¹ Acordul internațional cu privire la reprimarea traficului cu femei a fost semnat în 18 mai 1904.

² Convenția pentru suprimarea traficului de femei și copii, a fost semnată de 27 de state, printre care și România, în anul 1921.

³ Convenția internațională pentru suprimarea traficului de femei care au atins vârsta majoratului a fost încheiată în anul 1933.

⁴ Convenția privind suprimarea traficului de persoane și exploatarea prin prostituție a fost adoptată în 2 decembrie 1949, prin Rezoluția 317 (IV) a Organizației Națiunilor Unite.

⁵ Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate a fost adoptată la New York. România a semnat la Palermo în 14 decembrie 2000 Convenția și cele două Protocoale adiționale. Prin Legea nr. 565 din 16 octombrie 2002 s-a ratificat Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, Protocolul privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, precum și Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe calea terestră, a aerului și pe mare, adiționale la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptate la New York la 15 noiembrie 2000, publicat în M. Of.nr. 813 din 8.11.2002.

În Europa au mai fost adoptate documente extrem de importante în materia traficului de persoane⁶ precum: Convenția Europeană cu privire la drepturile și libertățile fundamentale⁷, Convenția europeană privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor⁸ Convenția Consiliului Europei privind exercitarea drepturilor copilului⁹ și Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de persoane¹⁰.

În cadrul Uniunii Europene, începând cu anul 1990 au fost adoptate o serie de directive care au avut ca obiect prevenirea traficului de persoane prin luarea unor măsuri în ceea ce privește revizuirea legislației penale la nivel european, cooperarea polițienească și judiciară în vederea identificării și tragerii la răspundere penală a traficanților precum și acordarea de asistență și protecție victimelor traficului de persoane¹¹.

Prin adoptarea la nivelul Uniunii Europene a Tratatului de la Amsterdam, s-a urmărit crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție la nivelul Uniunii, considerându-se că infrațiunea de trafic de persoane este un delict care trebuie combătut cu precădere de către statele membre ale Uniunii. Statele membre ale Uniunii Europene trebuie să aplice în mod activ politici penale care să conducă la intensificarea incriminării traficului de persoane și să includă în legislație mecanisme adecvate de protecție a potențialelor victime la nivel național, regional, european și pe plan internațional. Aceste politici trebuie să aibă în vedere strategii de prevenire a persoanelor vulnerabile la traficare, implementarea unor mecanisme adecvate pentru îndrumarea victimelor către servicii specializate în funcție de necesități, cooperarea polițienească între unitățile speciale de luptă împotriva traficului de persoane din statele membre și țările de origine, inițierea unor proiecte comune pentru întărirea capacității unităților speciale de luptă împotriva traficului de persoane din țările de origine, utilizarea unor tehnici de investigare și a unor strategii specializate în

⁶ În afară de actele enumerate, au mai fost adoptate următoarele recomandări ale Comitetului de Miniștri către statele Consiliului Europei: Recomandarea nr. R (91) privind exploatarea sexuală, pornografia, prostituția, precum și traficul de copii și de tineri adulți; Recomandarea nr. (97) 13 privind intimidarea martorilor și drepturile apărării; Recomandarea nr. R (2000) 11 privind lupta împotriva traficului de ființe umane în scopul exploatarei sexuale; Recomandarea Rec (2001) 16 privind protecția copiilor împotriva exploatarei sexuale; Recomandarea Rec (2002) 5 privind protecția femeilor împotriva violenței și următoarele recomandări ale Adunării Parlamentare a Consiliului Europei: Recomandarea 1.325 (1997) privind traficul de femei și prostituția forțată în statele membre ale Consiliului Europei; Recomandarea 1.450 (2000) privind violența împotriva femeilor în Europa; Recomandarea 1.545 (2002) privind campania împotriva traficului de femei; Recomandarea 1.610 (2003) privind migrația în legătură cu traficul de femei și prostituție; Recomandarea 1.611 (2003) privind traficul de organe în Europa; Recomandarea 1.663 (2004) privind sclavia domestică: aservirea, persoane au pair și soții cumpărate prin corespondență.

⁷ Convenția Europeană cu privire la drepturile și libertățile fundamentale a fost adoptată la Roma în anul 1950 și a fost ratificată și de către România prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, împreună cu protocoalele sale adiționale.

⁸ Convenția europeană privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor, a fost semnată în anul 1997.

⁹ Consiliului Europei privind exercitarea drepturilor copilului a fost adoptată în anul 1996.

¹⁰ Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de persoane a fost adoptată la Varșovia în anul 2005 și a intrat în vigoare la 1 februarie 2008 fiind ratificată de 20 de state. Prin Legea nr. 300 din 11 iulie 2006, publicată în M. Of. nr. 622 din 19 iulie 2006 a fost ratificată această Convenție și de România.

¹¹ În materia traficului de persoane au fost adoptate la nivelul Uniunii Europene Decizia-cadru a Consiliului Uniunii Europene din 19 iulie 2002 privind lupta împotriva traficului de ființe umane; Decizia-cadru a Consiliului Uniunii Europene din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale și Directiva Consiliului Uniunii Europene din 29 aprilie 2004 privind titlul de ședere eliberat cetățenilor statelor terțe, care sunt victime ale traficului de ființe umane sau care au făcut obiectul unei acțiuni de facilitare a migrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente.

combaterea traficului de persoane și implementarea în legislație a unor strategii anti-corupție și anti-sărăcie eficiente. Toate aceste măsuri trebuie să conducă la transformarea traficului de persoane dintr-o „activitate cu risc scăzut și beneficiu crescut pentru criminalitatea organizată” într-una „cu risc ridicat și beneficiu redus”. Pentru realizarea acestor obiective, instituțiile de aplicare a legii trebuie să facă uz de toate resursele și capacitatea de care dispun, pentru a interzice traficul de persoane, pentru al lipsi de avantaje economice și, acolo unde au fost obținute câștiguri financiare, pentru a confisca și reține toate bunurile¹².

Ratificarea acestor documente internaționale au avut menirea de a crea instrumente juridice internaționale la nivel global care să se concentreze îndeosebi pe drepturile fundamentale ale victimelor traficului și pe stabilirea unui mecanism specific de monitorizare, precum și pe adoptarea unor măsuri comune de prevenție și de combatere prin politici penale viabile a acestui flagel aflat în continuă creștere.

În Protocolul privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transfrontaliere organizate, traficul de persoane este definit în art. 3 ca fiind:

- Recrutarea, transportul, transferul, adăpostirea sau primirea de persoane, prin amenințare sau prin recurgere la forță ori la alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă, înșelăciune, abuz de autoritate sau de o situație de vulnerabilitate ori prin acceptarea de plăți ori avantaje pentru a obține consimțământul unei persoane având autoritate asupra alteia în scopul exploatării. Exploatarea conține, cel puțin, exploatarea prin prostituarea unei alte persoane sau alte forme de exploatare sexuală, muncă sau serviciile forțate, sclavia sau practicile analoage sclaviei, folosirea sau prelevarea de organe;

- Consimțământul unei victime a traficului de persoane pentru exploatare intenționată, în sensul menționat în paragraful de mai sus este irelevant, dacă au fost folosite oricare dintre procedeele arătate mai sus;

- Recrutarea, transportarea, transferul, adăpostirea sau primirea unui copil în scopul exploatării vor fi considerate trafic de persoane, chiar dacă acestea nu implică nici unul dintre procedeele prevăzute mai sus. Termenul de copil indică orice persoană cu vârsta mai mică de 18 ani.

Prin adoptarea Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și a protocoalelor sale adiționale, din anul 2000, s-a adoptat o definiție internațională comprehensivă a traficului de ființe umane și a fost extins domeniul de aplicare prin inserarea muncii forțate ca unul dintre scopurile traficului pe lângă scopul exploatării sexuale¹³. Exploatarea sexuală nu reprezintă muncă forțată prin Protocol fiind enunțate câteva distincții concrete între traficul în scopul exploatării sexuale și traficul în scopul muncii ori a serviciilor forțate, a sclaviei sau a practicilor similare acesteia¹⁴.

¹² A se vedea în acest sens, Planul UE privind cele mai bune practici, standarde și proceduri pentru prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicat în J.Of. al Uniunii Europene, la data de 9 decembrie 2005 (2005/C311/01).

¹³ I. Gârbuleț, Traficul de persoane, Editura Universul Juridic, București, 2010, p. 17.

¹⁴ Traficul se referă în general la circulația persoanelor, de cele mai multe ori ilegală, peste hotare sau pe teritoriul aceluiași stat, fenomen ce este tratat ca o activitate comercială care se încheie cu exploatarea sexuală sau prin muncă (M. Vidaicu, I. Doldea, Combaterea traficului de ființe umane.(drept material și drept procesual), Chișinău, 2009, p. 8, pe www.unodc.org/human/).

Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane păstrează în art. 4 lit. "e" aceleași definiții ca și Convenția Națiunilor Unite, adăugând în plus față de aceasta precizări referitoare la termenul de victimă, în sensul că, prin victimă se înțelege orice persoană fizică care este supusă traficului de ființe umane.

Traficul de ființe umane reprezintă o violare a drepturilor omului și o atingere adusă demnității și integrității ființei umane ce poate să conducă la o situație de sclavie pentru victime.

Cooperarea internațională în domeniu a impus luarea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea traficului de ființe umane, pentru protecția și promovarea drepturilor victimelor, cu garantarea egalității între femei și bărbați și pentru promovarea cooperării internaționale în domeniul luptei împotriva traficului de ființe umane, precum și unele măsuri legislative pentru incriminarea traficului de ființe umane și pentru asigurarea efectuării de anchete și urmăriri penale eficiente, măsuri privind frontiera, securitatea și controlul documentelor.

În domeniul prevenirii traficului de ființe umane statele trebuie să adopte măsuri care să privească: stabilirea și întărirea coordonării pe plan național între diferite organisme cu atribuții în prevenirea și lupta împotriva traficului de ființe umane; luarea și susținerea unor politici și programe eficiente în vederea prevenirii traficului de ființe umane, prin cercetări, campanii de informare, sensibilizare și educare, inițiative sociale și economice și programe de pregătire, destinate în special persoanelor vulnerabile la trafic și profesioniștilor implicați în combaterea traficului de ființe umane; promovarea și respectarea drepturilor omului, a egalității dintre bărbați și femei, precum și a respectării drepturilor copiilor prin crearea unui mediu protector pentru aceștia cu scopul reducerii vulnerabilității copiilor față de trafic și asigurarea legalității migrațiilor, prin transmiterea cu ajutorul autorităților competente a informațiilor exacte privind condițiile care permit intrarea și șederea legală pe teritoriul unui stat.

Pentru realizarea acestor obiective statele vor putea să implice și organizațiile neguvernamentale, alte organizații competente și reprezentanți ai societății civile angajați în prevenirea traficului de ființe umane, în protecția sau în asistarea victimelor.

În scopul descurajării cererilor care favorizează toate formele de exploatare a persoanelor, în special a femeilor și copiilor, care conduc la trafic, prin convențiile internaționale statele și-au luat angajamentul: să reglementeze și să dezvolte cadrul juridic, administrativ, educativ, social, cultural sau de orice altă natură, inclusiv prin cercetări care privesc cele mai bune practici, metode și strategii; să adopte măsuri de sensibilizare a opiniei publice asupra răspunderii și rolului important al mass-media și al societății civile pentru identificarea cererii drept una dintre cauzele de bază ale traficului de ființe umane; să efectueze campanii de informare pentru grupuri-țintă, care să implice în mod corespunzător, printre altele, autoritățile publice și factorii politici de decizie și să dispună măsuri preventive, incluzând programe educative destinate fetelor și băieților pe perioada școlarizării acestora, care să sublinieze caracterul inacceptabil al discriminării bazate pe sex și consecințele ei negative, importanța egalității dintre femei și bărbați, precum și demnitatea și integritatea fiecărei ființe umane.

Apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale a constituit și constituie o preocupare constantă a tuturor sistemelor de drept. Prevenirea și combaterea fenomenului

de trafic de ființe umane se impune cu atât mai mult cu cât reprezintă un pericol grav pentru ordinea constituțională, iar prin cadrul legislativ se instituie o serie de măsuri de protecție socială care sunt menite să preîntâmpine atingerile grave care pot fi aduse drepturilor omului prin săvârșirea unor fapte de trafic de ființe umane.

Traficul de persoane este o infracțiune cu consecințe negative atât pentru victimele sale cât și pentru societate în ansamblul său, fapt care reclamă o preocupare constantă din partea autorităților și a instituțiilor publice, a organizațiilor neguvernamentale și a reprezentanților societății civile, în vederea diminuării traficului de persoane, impunându-se intensificarea cooperării internaționale în domeniu.

În România – în contextul stabilit de Constituția din 1991 revizuită¹⁵ - principalul instrument de politică penală în materia traficului de persoane îl constituie Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, care prin normele sale reglementează măsurile de prevenire a traficului de persoane și instituțiile implicate în activitatea de prevenire, incriminarea traficului de persoane și a infracțiunilor conexe traficului de persoane, confiscarea, cauzele de nepedepsire și procedura judiciară, măsurile de protecție și reintegrare a victimelor traficului de persoane și, nu în ultimul rând, dispoziții privind cooperarea judiciară internațională¹⁶.

În completarea legislației aferente traficului de persoane au fost adoptate o serie de acte normative, cele mai importante fiind: Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor¹⁷, Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor¹⁸, Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate¹⁹, Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului²⁰ și Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară în materie penală²¹.

Pentru o luptă eficientă împotriva traficului de persoane autoritățile și instituțiile publice prevăzute în Capitolul II din Legea nr. 678/2001, organizațiile neguvernamentale și alți reprezentanți ai societății civile vor desfășura, separat sau, în cooperare, activități susținute de prevenire a traficului de persoane, în special a traficului de femei și copii.

Autoritățile publice competente să dispună măsurile necesare pentru elaborarea și aplicarea în domeniile lor de activitate a Planului național de acțiune în combaterea traficului de persoane sunt: Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului Ministerul Sănătății, Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție, Ministerul de Interne, Ministerul Justiției, precum și alte organisme guvernamentale cu atribuții în combaterea traficului de persoane.

¹⁵ Caracterizată ca o Constituție rigidă - a se vedea Lucian Chiriac, Sur les effets juridiques des lois d'approbation ou de rejet des ordonnances du gouvernement, în Revista „Curentul Juridic”, nr. 2/2010, p. 47.

¹⁶ Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în M. Of. al României, nr. 783/2001. În același sens, a fost aprobat și Regulamentul de aplicare a dispozițiilor acestei legi prin H.G. nr. 299/2003, publicat în M. Of. nr. 206/2003.

¹⁷ Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, publicată în M. Of. al României, nr. 964/2002.

¹⁸ Legea 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, publicată în M. Of. al României, nr. 505/2004.

¹⁹ Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, publicată în M. Of. al României, nr. 50/2003.

²⁰ Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în M. Of. al României, nr. 557/2004.

²¹ Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară în materie penală, publicată în M. Of. al României, nr. 594/2004.

În acest sens, Ministerul Afacerilor Externe întocmește o listă cu statele care prezintă potențial ridicat sub aspectul traficului de persoane și în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor urmează să adopte toate măsurile care sunt necesare pentru a împiedica accesul pe teritoriul României a cetățenilor străini în legătură cu care există indicii temeinice că ar putea să fie implicați în traficul de persoane.

Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, prin structurile sale specializate de la nivel central și teritorial, elaborează și aplică măsuri speciale de integrare pe piața muncii a persoanelor cu risc ridicat de a fi traficate, cu precădere, în ceea ce privește femeile din zonele defavorizate și persoanele marginalizate social și împreună cu Ministerul Finanțelor Publice studiază oportunitatea elaborării unor măsuri de stimulare a agenților economici care angajează atât persoane cu risc ridicat de a fi traficate, cât și victime ale traficului, care au absolvit cursuri de formare profesională.

Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă dezvoltă pentru persoanele cu risc ridicat de a fi traficate programe de informare privind piața muncii și drepturile angajaților, programe de formare profesională, precum și de informare a agenților economici, pentru angajarea acestora cu prioritate.

Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului realizează, cu sprijinul celorlalte ministere implicate și în colaborare cu organizațiile neguvernamentale cu activitate în domeniu, programe educative pentru părinți și copii, în special pentru grupurile cu risc crescut de a fi victime, în vederea prevenirii traficului de persoane.

Ministerul Administrației și Internelor, prin intermediul structurilor sale specializate și cu sprijinul altor ministere, realizează și menține în actualitate baza de date privind fenomenul traficului de ființe umane, monitorizează și evaluează periodic acest fenomen, luând în considerare atât persoanele care trafichează, cât și victimele traficului, precum și persoanele juridice implicate în activitatea de trafic de persoane.

În lupta împotriva traficului de persoane Ministerul Administrației și Internelor întocmește și distribuie materiale documentare privind riscurile la care pot să fie expuse persoanele care pot să devină victime ale traficului de persoane și publică semestrial prin intermediul Inspectoratului General de Poliție, cu avizul ministrului de interne, informații statistice privind traficul de persoane și rapoarte de evaluare.

Ministerul Justiției și Ministerul Public, efectuează având în vedere baza de date proprie, studii periodice în scopul identificării cauzelor care determină apariția fenomenului infracțional și a condițiilor care favorizează traficul de persoane.

În scopul prevenirii traficului de persoane organizațiile neguvernamentale cooperează cu ministerele interesate și organizează campanii de informare privind fenomenul traficului de persoane și riscurile la care sunt supuse victimele acestuia.

La nivel național, datorită creșterii îngrijorătoare a cazurilor de infracțiuni în domeniul traficului de persoane, a fost înființată și Agenția Națională împotriva Traficului de Persoane, cu atribuții în domeniu²².

În Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane sunt incriminate în Capitolul III, două categorii de infracțiuni, respectiv: infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni conexe traficului de persoane.

²² H.G. 1584/2005 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Prevenire a Traficului de Persoane și Monitorizare a Asistenței Acordate Victimelor Traficului de Persoane, publicată în M. Of. al României, nr. 5/2006.

În prima categorie sunt incluse infracțiunea de trafic de persoane, traficul de minori și organizarea săvârșirii infracțiunilor privind traficul de persoane sau în legătură cu traficul de persoane.

În literatura juridică s-a exprimat opinia potrivit căreia legiuitorul a înscris în lege actele de trafic de persoane ca fapte penale distincte și nu o singură infracțiune cu mai multe modalități normative alternative de incriminare. Astfel în ipoteza în care se săvârșesc mai multe fapte din cele prevăzute în lege, se va reține un concurs real sau ideal de infracțiuni și nu o singură infracțiune cu mai multe modalități de incriminare²³.

Dispozițiile art. 12 alin. 1 din Legea nr. 678/2001 reglementează forma tip a infracțiunii de trafic de persoane, infracțiune ce constă în recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea sau primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința, ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane. În alin. (2) și (3) sunt reglementate mai multe modalități agravate de săvârșire a infracțiunii, respectiv: traficul de persoane săvârșit de două sau mai multe persoane împreună, traficul de persoane săvârșit de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, traficul de persoane prin care s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății și traficul de persoane care a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei.

Traficul de persoane prevăzut în art. 12 alin. (1) este o infracțiune complexă, unică, conținând acțiuni, care fiecare în parte ar putea constitui infracțiuni distincte. Prin voința legiuitorului, aceste infracțiuni își pierd autonomia, în conținutul infracțiunii de trafic de persoane fiind incluse și alte infracțiuni, precum lipsirea de libertate în mod ilegal, înșelăciune, amenințare, vătămarea corporală și altele²⁴.

Infracțiunea de trafic de minori, în forma tip, este reglementată în art. 13 din Legea nr. 678/2002 care prevede că, constituie infracțiunea de trafic de minori recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia. Săvârșirea faptei de trafic de minori prin amenințare, violență sau alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea minorului de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin oferirea darea, acceptarea ori primirea de bani sau de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra minorului, precum și situația în care urmare săvârșirii faptelor prevăzute în art. 13 s-a cauzat moartea sau sinuciderea victimei, constituie variante agravate ale faptei de trafic de minori.

Infracțiunea de organizare a săvârșirii infracțiunilor privind traficul de persoane sau în legătură cu traficul de persoane este prevăzută în art. 15 alin. (2) din Legea nr. 678/2001 care stabilește că organizarea săvârșirii infracțiunilor prevăzute în capitolul III din lege constituie infracțiune și se pedepsește ca și infracțiunea organizată. Această infracțiune se poate săvârși atât în ceea ce privește organizarea traficului de persoane prevăzut în art.

²³ I. Lascu, Incriminări privind traficul de persoane, în *Dreptul*, nr. 7 /2002, p. 11.

²⁴ M. Boier, Infracțiuni privind traficul de persoane, în *Dreptul*, nr. 9 /2003, p. 143.

12 și 13 din lege cât și în ceea ce privește infracțiunile în legătură cu traficul de persoane prevăzute în art. 17 și 18 din lege²⁵.

Infracțiunile în legătură cu traficul de persoane reglementate în Legea nr. 678/2001 sunt fapta de a determina sau de a permite intrarea sau rămânerea pe teritoriul țării a unei persoane care nu este cetățean român supusă traficului de persoane (art. 17) și infracțiunea de pornografie infantilă (art. 18).

În practica instanțelor judecătorești nu a existat un punct de vedere unitar cu privire la încadrarea juridică a faptei de traficare a mai multor persoane în aceleași condiții de loc și de timp. Unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, într-o astfel de situație, ne aflăm în prezența unei pluralități de infracțiuni, sub forma concursului real, pentru fiecare persoană traficată trebuind să se rețină săvârșirea câte unei infracțiuni unice autonome, ceea ce determină încadrarea întregului ansamblu infracțional într-o pluralitate de infracțiuni corespunzând numărului de persoane traficate, iar alte instanțe, au considerat că traficarea mai multor persoane în aceleași condiții de loc și de timp constituie o infracțiune unică, săvârșită în formă continuată, în măsura în care astfel de condiții impun reținerea aceleiași rezoluții infracționale.

---

²⁵ Prin incriminarea acestei infracțiuni s-a urmărit ca persoanele care organizează comiterea unor astfel de fapte să poată să fie trase la răspundere penală, deoarece este aproape imposibil ca acestea să fie acuzate de infracțiuni privind traficul de persoane sau în legătură cu traficul de persoane, chiar dacă sunt principali beneficiari ai sumelor de bani obținute din astfel de activități (a se vedea , în același sens, I. Gărbuleț, op.cit., p. 25. Pentru o opinie contrară a se vedea G. Mateuț, V.E. Petrescu, N. Ștefăroi, E. Onu, A. Dublea, S. Luca, D. Iovu, R.D. Tărniceriu, G.L. Gafta, C. Luca, R.A. Prună, Traficul de ființe umane. Infractor. Victimă. Infracțiune, Asociația Alternative Sociale, Iași, 2005, p. 53; M. A. Hotca, M. Dobrinoiu, Infracțiuni prevăzute în legi speciale. Comentarii și explicații, vol. I, Editura C.H. Beck, București 2008, p. 53.